

vred, fordi vi kanske straks var lidt underlige tilmode ved at høre om det. Vi havde jo aldrig kunnet tænkt os, at vor Hansine skulde komme saa højt paa Straa og faa en saadan Mand som Dem. Men vi er jo da igunden allesammen kun inderligt glade og taknemmelige for, hvad der er sket; De maa da ikke tro andet. Og nu bliver De nok her hos os idag, ikke sandt?”

„Kære Else,“ sagde Emanuel, øjeblikkelig formildet, og tog hendes Haand. „Jeg vilde unægtelig gerne have Lov til fra nu af at betragte dette Sted som mit Hjem. Jeg har længtes saa meget efter at kunne gøre det, . . . og jeg har da paa en Maade heller ikke længer noget andet.“

„Ja, saa skal De ogsaa være ret af Hjertet velkommen da,“ sagde Else, idet hun nu helt genvandt sin gamle Fortrolighed, og klappede ham paa Armen. „Vi har jo holdt saa meget af Dem lige fra den allerførste Gang, vi saae Dem . . . det er da vist og sandt, at vi har. Men gaa De nu ud med Anders og se Dem lidt om. Det er jo ikke store Sager, vi har at vise frem; for det er jo endda en fattig Bondegaard, De er kommen til. Men det vidste De vel nok iforvejen, tænker jeg.“

„Jeg vidste i hvert Fald, at jeg ikke søgte den Slags Rigdom, om hvilken I her ude paa Landet har det smukke Ord: Møl æder den, Skam begræder den,“ svarede Emanuel. Derpaa vendte han sig mod Hansine og tilføjede smilende: „Skal ikke ogsaa du ud og se dig lidt om i Stalden?“

Hun forstod ikke Vinket, blev rød og sagde — med et Blik paa Moderen — at hun vistnok skulde hjælpe til i Køkkenet.

„Ja, ja! Paa Gensyn da!“ sagde han og sendte hende et Nik.

XIII

Anders Jørgen og Emanuel gik først ud i Hestestalden, der laa i en nybygget Længe lige overfor det bedagede Vaaningshus. Her stod to store, røde Hopper og et loddent Aarsføl, der alle begyndte at rasle med Grimeskafterne og „gumre“ nede i Krybberne med den hule, hyggelige Lyd, hvormed Heste modtager kendte Folk i Stalden.